

ஓர் அராபிய இரவு

நிச்சயமாக அவன் என்னைத்தான் பின்தொடர்ந்துகொண்டிருந்தான். பஸ் ஏறி, பஸ் இறங்கி, மாறின பிற்பாடும் அதே தூரத்தில் அதே மீசையுடன் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தான். நான் நின்றேன். அவனும் அதோ நின்றான். என்னைப் பார்க்காதவன் போலச் செய்தித்தாளைப் பிரித்துக்கொண்டான். நான் நடந்தால் அவன் நடந்தான்.

எனக்கு அது பழகி வந்த விஷயம். இருந்தாலும் என்ன காரணத்திற்காக என்னைத் தொடர்ந்து வருகிறான் என்று தெரிய ஆவல் - அதுவும் நான் லீவில் இருக்கிறபோது. அதற்காக நான் இப்படிச் செய்தேன்.

நடந்துகொண்டே சென்றவன், தெருவின் இறுதியில் மூலை திரும்பியதும் விரைவாக நடந்தேன். நின்றேன். மறுபடி திரும்பி எதிர்த் திசையில் வேகமாக நடந்து, மறுபடி மூலைக்கு வந்து நின்றேன். சிகரெட்டை வாயில் ஒட்ட வைத்துக்கொண்டேன். (ராத்மன்ஸ் கிங் சைஸ்) பையில் இருந்த வெயில் கண்ணாடியை அணிந்துகொண்டேன். அவன் திரும்பக் காத்திருந்தேன். முப்பத்தாறு செகண்ட் கழிந்ததும், அவன் அவசர அவசரமாகத் திரும்பினான். என்னை அவ்வளவு அருகில் எதிர்பார்க்கவில்லை. திடுக்கிட்டான். தயங்கினான். பார்க்காதது போல் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

“நெருப்பு இருக்கிறதா?” என்று கேட்டேன். அவன் தன் பைக்குள் தடவி எடுத்து லைட்டரை ஏற்றினான். அதன் ஜோதியைக் கவர்ந்து கொண்டு, புகை ஊடே அவனைப் பார்க்காமல் கேட்டேன், “எதற்காக என்னைப் பின்தொடர்கிறாய்? யார் உன்னை அனுப்பியிருக்கிறார்கள்?”

அவன் என்னைச் சற்றுப் பயம் கலந்து பார்த்தான். ‘ஜே’ என்றான்.

“யார் ஜே?”

“நான் சொல்லக்கூடாது. நான் நின்று பேசுவதே ஆபத்து.”

“நீ யார்? இந்தப் பேட்டை ரௌடியா?”

“இல்லை.”

“எதற்காக என்னைத் தொடர்கிறாய்? பொசுக்கிவிடுவேன். துப்பாக்கி வைத்திருக்கிறேன். பெரெட்டா லைசென்சுடன்” என்றேன்.

“பயங்காட்டாதே. நான் உன் நண்பன். உனக்கு உதவி செய்யப் போகிறவன். நிற்க வேண்டாம். நடக்கலாம். என்னைப் பார்க்காதே! நான் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டே விலகிப் போ...”

“சொல்” என்று நடந்தேன். அவன் எனக்கு முன் நடந்தான். சொன்னான் - என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காமல்.

“நான் ஒரு அட்ரஸ் சொல்கிறேன், 17 - ஏ ஆட்லர் ரோடு. அங்கே செல். சென்று ‘அலிபாபா... ஆம். அலிபாபா அனுப்பி வைத்த ஆள் நான்’ என்று சொல். மூன்று டிரான்ஸிஸ்டர் தருவார்கள். அதன் கண்டென்ஸர்கள் பூரா ஹெராய்ன் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பம்பாயில் மூன்று லட்சம் போகும். அவைகளை வேறு

கோஷ்டி அடைவதற்குள் உனக்குக் கிடைக்கட்டும். மாட்ட வை அவர்களை. லுக் அவுட்” என்ற கத்திவிட்டு ஓடினான்.

நான் அப்படியே விழுந்தேன். அடுத்து வரும் வரிகளில் விவரித்திருக்கும் நிகழ்ச்சிகள் மூன்று செகண்டில் நடந்தன.

ஒரு கார் வேகமாகச் சீறி வந்து ரப்பர் தேயக் கிறீச்சிட்டு நின்றது. நிற்கக்கூட இல்லை. வேகம் குறைந்தது. அதன் பின் ஸீட்டிலிருந்து எட்டிப் பார்த்துக்-கொண்டிருந்த ஒரு துப்பாக்கி யினுடைய வாயின் வட்ட இருட்டு பளிச்சென்று நெருப்புக் கண்ணை ஒரு தடவைச் சிமிட்டியது. அதற்குரிய சப்தம் ‘டிய்யா’ என்று காதருகே சிராய்த்துக்கொண்டு - நான் குனிந்ததனால் தப்பினேன் -வார இதழ்களும் வாழைப் பழங்களும் தொங்கிய வெற்றிலை பாக்குக் கடையின் உள்ளே ‘இரவில் பசும்பால் கிடைக்கும்’ என்ற போர்டைச் சிதற அடித்து, அருகில் இருந்த ஜெயலலிதாவின் படத்தை நடுங்க வைத்தது. காரைக் காணோம்.

விழுந்து சேவித்த நான் எழுந்தேன். அவனையும் காணவில்லை. வெற்றிலைப் பாக்குக் கடைக்காரனுக்குப் புரியவில்லை. சிலர் ஓடி வந்தார்கள்.

‘நடுப்பகல்லே சுட்டுட்டு ஓடறாங்க ஸார்’ என்று ஒரு சிறுவன் இரைந்துகொண்டே விரைந்தான். என் அருகில் அவர்கள் வந்தார்கள். ஒரு டாக்ஸி நின்றது. ஒரு போலீஸ் தொப்பி தெரிந்தது. சலனம் அதிகமானது.

போலீஸ் ஸ்டேஷனில் நான் யார் என்று சொன்னதும் சல்யூட் அடித்து விலகினார்கள்.

“17 - ஏ ஆட்லர் ரோடு!” என்றேன் டாக்ஸி டிரைவரிடம்.

அந்த வீட்டை அடைந்தபோது என் அராபிய இரவு தொடங்கியது. என் ரோலெக்ஸ் 7:46 காட்டியது. வீட்டு வாசலில் ‘நாய் ஜாக்கிரதை’யை உதைத்துத் திறந்து உள்ளேயிருந்து எழுத்தர் மேஜையின் அருகிலிருந்து வந்தது போலப் பொட்டுப் பொட்டாக வந்த டால்மேஷியன் நாயை விசாரித்துவிட்டு, பட்டனை அழுத்தினேன். கதவைத் திறந்தவள் என் நிதானத்தைச் சற்று இழக்க வைத்தாள். ஏர் இண்டியா போயிங்கிலோ எழுபது மில்லி மீட்டர் திரையிலோ இருக்க வேண்டியவள் என் எதிரே நின்றாள்-மேலிருந்து கீழ், இடமிருந்து வலம் அழகாக.

“யார் நீங்கள்? என்ன வேண்டும்?” என்றாள்.

“டிரான்ஸிஸ்டர்” என்றேன்.

“பார்டன்?”

“டிரான்ஸிஸ்டர்!” என்றேன் மறுபடி.

“புரியவில்லை.”

“இதுதானே 17 - ஏ, ஆட்லர் ரோடு?”

“ஆமாம்.”

“இந்த வீட்டுக்கு மாடி இல்லையே?”

“இல்லை!”

“டிரான்ஸிஸ்டர்” என்றேன்.

“ஐ டோன்ட் கெட் யூ.”

“என்னை அனுப்பி வைத்தது அலிபாபா!”

அந்த வார்த்தை அவளை மாற்றியது. “உள்ளே வாருங்கள். இதை முதலில் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.”

“உங்களைப் பார்த்ததும் என் ஞாபகத்தில் பிசகு ஏற்பட்டு விட்டது. உங்கள் பெயர் என்ன?”

“நான் கேட்க வேண்டிய கேள்வி!”

“வித் பிளேஷர். என் பெயர் ஷாட்டம். இங்கிலீஷ் பண்ணப்பட்ட புருஷோத்தம்.”

“என் பெயர் சுமதி. உள்ளே வாருங்கள். ஜூஸ் சாப்பிடுகிறீர்களா?”

“நீங்களே போதும்.”

“பார்டன்?” என்றாள் கோபத்துடன். பொய்க் கோபத்துடன்.

“ஒரு நிமிஷம் இருங்கள்” என்றாள். உள்ளே சென்றாள். நான் அறையை ஆராய்ந்தேன். எதிரே தொட்டியில் மீன்கள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. தொட்டிக்குள் காற்றுக் கொப்புளங்கள் உற்சாகமாக ஒன்றை ஒன்று மேலே துரத்திக்கொண்டிருக்க, மணற்பரப்பில் சுத்தமான தண்ணீரில் கலர்க் கலராக மீன்கள். ஒரு தங்க மீன் சுமதியை ஞாபகப்படுத்தியது.

அறை சுத்தமாக இருந்தது. எத்தனைச் சாகசங்கள் செய்து சம்பாதித்த காசு! சோபாவாகவும் ரேடியோகிராமாகவும் ஃபிரிஜ்ஜாகவும் ஜன்னல் திரைகளாகவும் கார்ப்பெட்டாகவும் விரிந்திருந்தது. ‘லாமினேட்’ உதவியுடன் புத்தியுள்ள எவனோ செய்திருந்த உறுத்தாத அலங்காரங்கள். டெலிபோன்.

வந்தவர் என்னைப் புன்னகையுடன் நெருங்கி என் கையைக் கேட்டார். குலுக்கினேன். உட்கார்ந்தார். 45 வயதிருக்கும். ஒழுங்கான பற்கள். சிக்கனமாகச் சிரித்தார்.

“ஸோ!” என்றார்.

“அலிபாபா அனுப்பி வைத்தார். டிரான்ஸிஸ்டர் மூன்று சேகரித்துக் கொள்ளச் சொன்னார்.”

“செக் அனுப்பித்தாரா?”

இது நான் எதிர்பார்க்காத கேள்வி. “செக்கா? ஒன்றும் தரவில்லையே! அப்புறம் அனுப்புவாரோ என்னவோ?”

“இல்லையே. செக்குடன் அனுப்புவதாகத்தானே சொன்னார்.”

“அதைப் பற்றி எதுவும் என்னிடம் சொல்லவில்லை.”

“கொஞ்சம் விஷயம் சிக்கலாகிறது... சுமதி!” என்றார்.

சுமதி வந்தாள். “ஏன்?” என்றாள்.

“டபிள் த்ரீ டபிள் ஸிக்ஸ் நைனுக்கு ஃபோன் பண்ணி ஏன் செக் அனுப்பவில்லை என்று கேள்.” நான் பதறவில்லை. “ஜஸ்ட் எ மினிட். ஃபோன் வேண்டாம்!” என்றேன்.

“ஏன்?”

“செக் இல்லை. பணமாக இருக்கிறது.” என்று சிரித்தேன்.

“தட்ஸ் பெட்டர். நீங்கள் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையான ஆசாமி போல!”

“சரக்கு சரியாக இருக்கிறதா என்று தெரிந்துகொண்டு பணம் கொடுக்க எனக்குக் கட்டளை” என்றேன்.

“சுமதி, போய் எடுத்துக்கொண்டு வா.” என்றார்.

சுமதி எழுந்து போவதற்குள் டெலிபோன் மணி அடித்தது.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் டெலிபோனை அடைந்தார். அதை எடுத்தார்; கேட்டார்.

ம்?

ம்?

ம்?

ஆ (ன்) ஹா (ன்)?

ம்?

ம்?

டெலிபோனை வைத்தார். “ராம்சிங்! என்றார். “எஸ் பாஸ்?” என்று உயரமாக வெளிப்பட்டான் ராம்சிங்.

“நடேசனையும் கூப்பிடு” என்றார்.

நடேசன் என்று ராம்சிங்கின் டிட்டோ ஒருவன் வந்தான்.

தன் ஷர்ட் கையை மடக்கிக்கொண்டே அவர் என் அருகில் வந்து, “நீ யார்?” என்றார். “சொன்னேனே” என்றேன்.

“பொய் சொன்னாய்! நீ அலிபாபாவின் ஆள் இல்லை. போன் வந்தது. ராம்சிங், பேனாக் கத்தி கொண்டுவா. நம் விருந்தாளியின் ரத்தம் என்ன க்ரூப் என்று பார்க்க வேண்டும்.”

நான் உடனே எழுந்து நிலைமையைப் பரிசீலித்தேன். அவர்கள் மூவரும் திரிகூலம் போல என்னை அணுகிக்கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க, மெதுவாக – மெதுவாக அலட்சியமாக அணுகினார்கள். பின்னால் சோபா. அதற்குப் பின்னால் சுவர். இடப்பக்கம் வெளியே போனால் வாயில். என்னை அவர்கள் தப்பவிடப்போவதில்லை. மூன்று பேர்.

“நில்லுங்கள்” என்றேன். நின்றார்கள். ஏனென்றால் என் கையிலிருந்து பெரேட்டா அவர்களை நிற்கச் செய்தது. அந்தத் துப்பாக்கியின் கறுப்புப் பளிச்சிடும் உக்ரம் அவர்களைத் தயங்கச் செய்தது.

“கையில் காலித் துப்பாக்கி என்று எண்ணாதீர்கள்” என்று மேலே தொங்கிய லைட்டை நோக்கி ‘டிய்யா’ என்று சிதற அடித்தேன். அறையில் வெளிச்சம் குறைந்தது. ஓர் அறுபது வால்ட் பல்பு இறந்தது. அதன் ஷேட் பாதரசம் போல டான்ஸ் ஆடியது. சுமதி ‘வீல்’ என்று கத்தினாள். அடுத்த தோட்டாவில் மீன் தொட்டி சிதறித் தரையில் மீன்கள் துடித்தன.

“கிட்டே வராதீர்கள். கொல்லமாட்டேன். ஆனால் முட்டையைப் பெயர்த்துவிடுவேன்.” அவர்கள் வரவில்லை.

“திரும்புங்கள்” என்றேன். திரும்பினார்கள்.

“நடங்க.”

நடந்தார்கள்.

பெரியவர் முதுகில் துப்பாக்கியைப் பதித்துச் “சுமதி” என்றேன்.

அவள் “கொல்லாதீர்கள். ப்ளீஸ்!” என்றாள்.

“கொல்லமாட்டேன். அந்த ஜாதி இல்லை நான். சமர்த்தாக உள்ளே போய் அந்த டிரான்ஸிஸ்டர்களை எடுத்து வா.”

“சுமதி, போகாதே!” என்றார் அவர்.

“சுமதி, போ” என்றேன் நான்.

முட்டாள் நான்! சுமதியை அதுவரை பார்க்காமல் பேசினவன், இப்பொழுது பார்த்துப் பேசிவிட்டேன். அந்தச் சமயம் பார்த்து அந்த ராம்சிங்கோ எவனோ என் மேல் பாய்ந்து என் துப்பாக்கியைத் தட்டிவிட்டான். அதை நோக்கி நடேசன் ஓட, அவனை நான் இடற, மூவரும் கதம்பமாக விழுந்தோம். எழுந்தோம். நான் என் வலது கை முஷ்டியால் அவன் தாடைப் பிரதேசத்தில் வெடித்தேன். சிதறினான். அதற்குள் நடேசனைக் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. மாறுதலுக்கு அவன் வயிற்றில் உதைத்தேன். அவன் தன் தாயைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு பின்வாங்கினான்.

பெரியவர் சண்டையில் கலந்துகொள்ள விருப்பமில்லாமல் துப்பாக்கியை நோக்கி ஓட, நான் எகிறிக் குதித்து அவர் முழங்காலைப் பிடித்து வீழ்த்தி வலது கையை மிகப் பிரயத்தனமாக நீட்டித் துப்பாக்கியை அடைய முயற்சிக்குமுன் க்யூடெக்ஸ் அணிந்த பாதம் ஒன்று என் கையை மிதித்தது. தரை மட்டத்திலிருந்து நிமிர்ந்தால், சுமதி. அவளை வாரிவிட மனமில்லாததால் மாட்டிக்கொண்டேன். அவளைக் கண்டவுடன் ஏற்பட்ட தயக்கத்தை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு ராம்சிங் துப்பாக்கியைப் பறித்துவிட்டான். அதை ஆட்டிக் கொண்டே “எழுந்திரு!” என்றான்.

மற்ற எல்லோரும் எழுந்தோம்.

நடேசன், “இவனைக் கட்டிப்போடு. இவன் அபாயகரமானவன். சுமதி, பீரோவில் நைலான் கயிறு இருக்கிறது. எடுத்துவா” என்றான்.

என்னை நிதானமாகக் கட்டினார்கள். கடைசி முடிச்சுப் போட்ட பின் என் வாயில் ஒரு சிகரெட்டை வைத்து அதைப் பற்ற வைத்து விட்டு, (நான் 'தாங்க்ஸ்') “சொல்லு?” என்றார் பெரியவர்.

“என்ன சொல்ல வேண்டும்?”

“நீ யார் ஆள்?”

“தனி.”

“சர்க்கார் ஆசாமிதானே?”

“இல்லை.”

“உனக்கு என்ன வயசு?”

“இருபத்தி சொச்சம்.”

“ஏன், இருபத்தி சொச்சம் வாழ்ந்தால் போதுமா உனக்கு? அநாவசியமாகப் பெரிய கைகளுடன் மோதுகிறாயா? உருத் தெரியாமல் அடித்துவிடுவோம். தெரியுமா?”

நான் சிரித்தேன்.

“நான் சொல்வது ஜோக் இல்லை” என்று அடிக்க ஓங்கினான் நடேசன்.

“அநாவசியத்துக்கு அடிக்காதீர்கள்” என்றாள் சுமதி. நான் அவளைப் பார்த்து ‘ஹலோ’ என்றேன்.

“நீ யார்? அரசாங்க ஆளா? இல்லை, வேறு யாராவதா?”

“சொன்னேனே, ஸோலோ என்று.”

“இவன் சொல்லமாட்டான்.”

“சொல்ல வைக்கலாமா? சுமதி, டாக்டரைக் கூப்பிட்டு உடனே வரச் சொல்லு” என்றார்.

“டாக்டர்! யார் அது?” என்றேன்.

“உன்னைப் பேசவைக்கக்கூடிய டாக்டர்!”

“அப்படியா? ஒன்று மட்டும் சொல்கிறேன். என்னைக் கட்டாயத்தினால் பேச வைக்க முடியாது.”

“டாக்டர் கட்டாயப்படுத்த மாட்டார். டாக்டர் ரொம்ப நல்லவர். இனிமையாகப் பேசுவார், என் அருமை ஜேம்ஸ்பாண்ட்!” என்றார்.

“டாக்டர், இவன்தான்!”

டாக்டர் “ஹலோ” என்றார்.

நான், “ஹலோ டாக்டர்! என்னிடம் நீங்கள் ஏமாறப்போகிறீர்கள். என்னை நீங்கள் பேசவைக்கமுடியாது. உங்கள் ‘மைஸின்’கள் எல்லாம் விரயமாகிவிடும்” என்றேன்.

“அப்படியா? என்று சிரித்தார். பெட்டியைத் திறந்தார். ஸிரிஞ்சைப் பொருத்தி, அதன் முகத்தில் ஊசியைப் பொருத்தி இரண்டு தடவை பம்ப் பண்ணிப் பார்த்துவிட்டு, டிஸ்டில்ட் வாட்டர் உறிஞ்சிக் கொண்டு, அதை மருந்து பாட்டிலுக்குள் ஏற்றி, அதைக் குலுக்கிக் கரைத்து, மறுபடி ஸிரிஞ்சுக்குள் வாங்கிக்கொண்டு, ‘ப்ளீச்’ என்று ஒன்றிரண்டு துளியைச் சிதறவிட்டு என்னிடம் வந்தார். “ஸ்டெரிலைஸ் பண்ணவில்லையே?” என்றேன். “கவலைப்படாதே” என்றார்.

என்னை அவர்கள் அநாவசியத்துக்குப் பிடித்துக்கொள்ள என் இடது புஜத்தில் அம்மைத் தழும்பின் கீழ் குறிவைத்துத் தடவிக் கொடுத்து, மேலே கட்டுப்போட்டு ரத்தக் குழாயின் பச்சை வெடிப்புக்குக் காத்திருந்து, வலிக்காமல் ஒரு 5 டிகிரி கோணத்தில் ஊசியை ஏற்றிக் கொஞ்சம் ரத்தம் வாங்கிக்கொண்டு, மருந்தைக் கலக்கவைத்து உள் செலுத்தினார்.

“பெண்டதாலா?” என்று நான் கேட்டு முடிப்பதற்குள் மயங்கி விழுந்...

எனக்குப் பிரக்ஞை வந்தபோது, ஓர் அறையில் கட்டிலில் கிடந்தேன். அறை சுத்தமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் ஜன்னல் கதவுகள் எல்லாம் திடமாகத் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தன. இரும்புக் கம்பிகள் சூழ்ந்திருந்தன.

நான் தலையைச் சிலிர்த்துக்கொண்டேன். உடம்பெல்லாம் வலித்தது. யோசித்தேன். தப்பிக்க வேண்டும் முதலில். அது என்ன இடம்? தெரியவில்லை. ஆனால் நான் தப்பிக்க வேண்டியது மிக அவசியம். நேரம் அதிகமில்லை. உடனே தப்பிக்க வேண்டும். என் மேலிடத்திற்குத் தகவல் தெரிவிக்க வேண்டும். முக்கியம்.

என் பைக்குள் தேடினேன். நல்ல வேளை, சிகரெட் பெட்டியும் லைட்டரும் இருந்தன. லைட்டர் இருந்தது. அது முக்கியம். லைட்டரின் மூடிக்குள்ளிருந்து ஏரியலை உருவினேன். அதன் பக்கத்தில் இருந்த நட்பைத் திறந்ததும் தெரிந்த ‘மினி’ மைக்கில் பேசினேன்.

“ஹலோ ஹெட்குவார்ட்டர்ஸ்! ஏஜண்ட் ஓ ஸெவன் ஸெவன் அபாயத்தில் இருக்கிறேன். ஹியர் இஸ் எ டிரான்ஸ்மிஷன் ஃபார் பேரிங் ஒன் டு த்ரீ ஃபோர் ஃபைவ் ஃபைவ் ஃபோர் த்ரீ டு ஒன் ஜீரோ... டு யூ ரீட் மீ? ஒன்... டு... த்ரீ... ஃபோர்... ஃபைவ்...”

“என்ன டாக்டர் எண்ணுகிறான்?” என்றாள் சுமதி, வெளியிலிருந்து ஓட்டுக்கேட்டுக்கொண்டே,

டாக்டர், “ஹெட் குவார்ட்டர்சுக்குச் செய்தி அனுப்புகிறானாம்.” என்றார்.

“எனக்குப் புரியவில்லை டாக்டர். திடீரென்று இப்படி ஆகி விட்டான். துப்பாக்கி என்கிறான். சுடுவேன் என்கிறான். நடேசனையும் அப்பாவையும் என்ன பாடுபடுத்தி-விட்டான். ஹெராயன் கடத்துகிறோமாம், டிரான்ஸிஸ்டராம், பெரெட்டாவாவாம். மீன் தொட்டியை உடைத்து, பல்பை உடைத்து... கட்டிப்போட வேண்டியதாகிவிட்டது. நீங்கள் வரவில்லை என்றால்...”

“மிஸ் சுமதி, உங்கள் மாமா பையன் ரொம்ப இண்டலிஜென்ட், ஆனால் கற்பனை ஜாஸ்தி! ஏகப்பட்ட ஜேம்ஸ்பாண்ட் நாவல்களையும் ஸ்பை பிக்சர்களையும் பார்த்துப் புத்தி பேதலித்துவிட்டிருக்கிறது. பாரானாய்ட் டெண்டென்ஸி இருக்கிறது. ஷிட்ஸாய்டு சில வேளைகளில் முழுவதும் கற்பனை உலகில் இருக்கிறான். தீபாவளி பட்டாசு வெடித்தால் துப்பாக்கி வெடிக்கிறது. சொந்த மாமா ஓபியம் கடத்துபவர்.

வேலைக்காரர்கள் ரௌடிகள்... இன்சலின் ஷாக் அல்லது எலக்ட்ரிக் ஷாக் கொடுத்தால் சரியாகலாம். முதலில் அவனுக்கு ரெஸ்ட் தேவை...”

“எண்ட் ஆஃப் டிரான்ஸ்மிஷன் ரோஜர் அண்ட் அவுட்!” அது லைட்டர் இல்லை. ஒரு பாக்கெட் ரேடியோ டிரான்சிஸ்ட்டர் அது. மேலிடத்துக்குத் தகவல் தெரிவித்து- விட்டேன். அரைமணியில் அவர்கள் வந்துவிடுவார்கள். முப்பதே நிமிஷத்தில்... கவலைப் படாதீர்கள்... தப்பித்துவிடுவேன்... வெளியே வந்துவிடுவேன்!

www.writersujatha.com

1971

www.writersujatha.com